

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117223661
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117223661.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: P. W., na. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX/XXX, F. W., proti žalovanej: B. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX/X, N. - F. I., zastúpenej splnomocneným zástupcom JUDr. Tomášom Pukajom, advokátom so sídlom M. A. XXXX, T. O., o zaplatenie 235,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/48/2017-64 zo dňa 01. júna 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6C/48/2017-64 zo dňa 01. 06. 2018 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou zo dňa 18. 07. 2017 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 235,35 eur s príslušenstvom titulom náhrady polovice zaplatených nákladov za pobyt ich spoločného mal. syna v materskej škole.

Citujúc čl. 4 vetu prvú a druhú, § 18, § 19 ods. 1, § 62, ods. 1, 2, 4, § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, § 79 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) súd žalobu žalobcu zamietol.

Nárok uplatnený žalobcom súd právne kvalifikoval ako nárok uplatnený podľa § 79 ods. 1 zákona o rodine, ktorý žalobca skutkovo odvodzoval od toho, že aj napriek tomu, že sám mal ako rodič vyživovaciu povinnosť voči maloletému C. W. plniť túto vo väčšom rozsahu ako mal, čím nad rozsah svojej vyživovacej povinnosti (t. j. v rozsahu polovice sumy 470,70 eur vynaloženej v súvislosti so zabezpečením predprimárneho vzdelávania a stravovania maloletého v materskej škole) plnil vyživovaciu povinnosť voči maloletému za žalovanú, ktorá mala rovnako ako rodič vyživovaciu povinnosť voči maloletému.

Súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom č. k. 4C/209/2012-11 zo dňa 27. 11. 2012, právoplatným dňa 06. 12. 2012, zrušil bezpodielové spoluvlastníctvo manželov strán sporu. Žalobca uhradil príspevok za pobyt maloletého C. W. v materskej škole za rok 2014 vo výške 119,- eur a za rok 2015 vo výške 119,50 eur. Súd považoval medzi stranami sporu za nesporné, že sú rodičmi maloletého C. W., nar. XX. XX. XXXX, ďalej že do augusta 2015, kedy sa žalovaná odsťahovala zo spoločnej domácnosti, žili strany sporu v spoločnej domácnosti a že v rozhodnom období od januára 2014 do augusta 2015 manželstvo žalobcu a žalobkyne trvalo. Rovnako mal za nesporné, že žalobca uhrádzal náklady spojené so zabezpečením energií v spoločnej domácnosti.

Súd pri rozhodovaní zohľadnil príjmové pomery strán sporu, kedy zistil, že žalobca mal v rozhodnom období od januára 2014 do augusta 2015 čistý mesačný príjem v sume 1.200,- eur, žalovaná poberala v období od januára 2014 do 15. 06. 2014 rodičovský príspevok v sume 203,20 eur, od mája 2014 do júla 2015 dosiahla priemerný mesačný čistý príjem zo mzdy u zamestnávateľa DARENT, s. r. o. v sume 96,89 eur. Platby žalovanej v rozhodnom období vo výške 200,- eur mesačne od X. P., súd nepovažoval za príjem žalovanej, vzhľadom k tvrdeniam žalovanej, že tieto platby sú účelovo viazané na platenie splátok úveru, ktorý jej bol v minulosti poskytnutý. Súd zohľadnil príjem žalovanej vo výške cca 100,- eur mesačne za predaj kozmetiky Mary Kay. Po ustálení príjmov súd konštatoval značný rozdiel medzi príjmami žalobcu a žalovanej v rozhodnom období, pri rozhodovaní zohľadnil tiež, že žalovaná v rozhodnom období zabezpečovala osobnú starostlivosť o maloletého, ako aj starostlivosť o spoločnú domácnosť rodiny.

Vychádzajúc zo zistených skutočností súd prvej inštancie nemal za preukázané, že by žalobcom poskytnuté plnenie v súvislosti s návštevou materskej školy maloletého v rozhodnom období bolo plnením poskytnutým nad rozsah jeho vyživovacej povinnosti a namiesto vyživovacej povinnosti žalovanej, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalovanej, ktorá síce bola v konaní v celom rozsahu úspešná, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené trovy konania nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení žalobe.

Namietal, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol vydaný súdom, ktorý nebol miestne príslušným; súd nezistil skutočný stav veci; pri vyhodnotení veci nesledoval záujem maloletého, ktorého mal prizvať do konania ako účastníka a na prejednávaný spor neaplikoval všetky zákonné ustanovenia, ktoré sa predmetu sporu týkajú, resp. ich nesprávne aplikoval. Žiadal, aby súd celé konanie, resp. časť konania ohľadne určenia vyživovacej povinnosti voči maloletému, posudzoval podľa príslušných ustanovení Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C. m. p.“).

Vo vzťahu k miestnej príslušnosti poukázal na to, že náhrady finančného plnenia spojeného s návštevou ich maloletého syna v materskej škole sa domáhal podľa § 489 Občianskeho zákonníka. Až na pojednávaní dňa 01. 06. 2018 sa dozvedel, že súd zmenil jeho právnu kvalifikáciu uplatneného nároku a tento posudzoval podľa zákona o rodine, z ktorého dôvodu má za to, že vo veci rozhodoval súd, ktorý nebol miestne príslušný, keďže v konaní určoval vyživovaciu povinnosť voči maloletému. Zároveň došlo k porušeniu práv maloletého, keďže v konaní bolo v zmysle právnej kvalifikácie súdu potrebné určiť výšku vyživovacej povinnosti rodičov k maloletému spätne, a teda ide o konanie podľa § 111 písm. c), h) C. m. p., a teda na konanie je miestne príslušný súd podľa trvalého pobytu maloletého, o ktorého vyživovaciu povinnosť sa jedná, ktorým je Okresný súd Považská Bystrica. V tejto súvislosti namietal, že súd v konaní postupoval výlučne podľa Civilného sporového poriadku a neaplikoval relevantné ustanovenia Civilného mimosporového poriadku.

Nakoľko súd zmenil právnu kvalifikáciu a vo veci rozhodoval aj o výške vyživovacej povinnosti rodičov voči maloletému a manželov medzi sebou navzájom v zmysle zákona o rodine, mal v konaní postupovať aj podľa Civilného mimosporového poriadku a v súčinnosti s účastníkmi konania zistiť skutočný stav veci podľa čl. 6 C. m. p. Za tým účelom mal vykonať i dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli. Súd však nevykonal ani dôkaz, ktorý navrhol - zistenie prehľadu nákupov žalovanej v spoločnosti Mary Kay. Súd mal postupovať podľa § 63 ods. 1 zákona o rodine a pokiaľ žalovaná nepredložila podklady na zhodnotenie jej majetkových pomerov, mal predpokladať, že výška jej priemerného mesačného príjmu predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima. Pokiaľ žalovaná predáva tieto výrobky rodine a kamarátkam za nákupné ceny, dobrovoľne sa vzdáva svojho príjmu a súd má na takéto konanie aplikovať ust. § 75 ods. 1 zákona o rodine. Poukázal tiež na konanie na Okresnom súde Považská Bystrica, v ktorom žalovaná priznala príjem z predaja kozmetiky vo výške 100,- eur mesačne a v rámci odvolania predložený dôkaz - vyhodnotenie činnosti skupiny Mary Kay, ktorej členkou bola i žalovaná, za november a december 2015 a za celý rok 2015, z ktorého vyplýva, že žalovaná bola aktívnou predajkyňou kozmetiky a jej príjem bol pravidelný počas celého roka 2015.

Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu vo vzťahu k platbám vo výške 200,- eur mesačne od X. P., ktoré súd nepovažoval za príjem žalovanej. Je podľa neho bezpredmetné, či táto finančná čiastka je viazaná na splátku úveru, keď ide o splátky úveru, ktorým žalovaná na seba prevzala neprimerané riziko, a teda nejde o výdavok, ktorý by bola nútená vynakladať. Z vyjadrenia žalovanej na pojednávaní vyplýva, že žalovaná si zobrala úver na podnikateľský zámer, podľa tvrdenia žalovanej však za ňu hradí splátky úveru X. P., čiže je zrejme, že ide o jej príjem od menovaného. Názor prvoinštančného súdu ohľadom

viazanosti príjmu žalovanej na splátku úveru je aj v rozpore s princípom potenciality, ktorý má prednosť pred princípom fakticity príjmu.

Pochybením súdu pri zisťovaní skutočného stavu bolo podľa žalobcu nevykonanie potrebného dokazovania na zistenie skutočného stavu veci, kedy by súd dospel k záveru, že žalovaná dosahovala v rozhodujúcom období príjem podobný jeho príjmu po odpočítaní čiastky na splátku hypotekárneho úveru vo výške 620,- eur mesačne, ktorý si zobral za účelom zabezpečenia bývania celej rodiny, ktorým spôsobom si výlučne on plnil vyživovaciu povinnosť voči žalovanej, aj voči maloletému.

Nestotožnil sa ani s konštatovaním súdu, že nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, že výlučne on po finančnej stránke zabezpečoval potreby spoločného syna a vedenie spoločnej domácnosti, keď súd od neho žiadal, aby preukázal neexistenciu niečoho, v danom prípade preukázania neexistenciu toho, že matka sa podieľala na zabezpečovaní potrieb maloletého syna a vedení spoločnej domácnosti. Žalovaná v konaní neuviedla a ani nepreukázala aké boli jej výdavky na maloletého, nepreukázala ani plnenie si vyživovacej povinnosti voči maloletému čo i len zákonnou minimálnou sumu 27,13 eur, ani voči nemu ako manželovi.

Nesúhlasil ani so závermi súdu ohľadne životnej úrovne žalovanej vzhľadom na absolvovanie troch dovoleniek v roku 2015, keď súd v tomto smere neaplikoval ust. § 62 ods. 2 zákona o rodine. Súhlasil s tým, že pokiaľ žalovaná zobrala maloletého na dovolenku, plnila si tým svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému, avšak súd sa nezaoberal vyživovacou povinnosťou žalovanej voči nemu a neskúmal finančné krytie dovolenky. Súd v konaní aplikoval ust. § 150 ods. 1, § 151 C. s. p. vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej, tieto však už neaplikoval na jeho tvrdenie, že pokiaľ žalovanej dovolenky zaplatili príbuzní, ide o skrytý príjem. Súd nevykonával dokazovanie v podobe vyčíslenia výšky tohto skrytého príjmu žalovanej, a teda nemohol dostatočne zistiť skutočný stav príjmu žalovanej a na základe toho zodpovedne a spravodlivo rozhodnúť.

Žalovaná v konaní výslovne nepoprela, že po odpočítaní čiastky 620,- eur titulom splátky hypotekárneho úveru bol jeho a jej príjem v rozhodnom období rovnaký, preto sa mali porovnateľnou mierou podieľať na finančnom krytí vyživovacej povinnosti na maloletého v zmysle § 62 zákona o rodine. Poukázal i na fakt, že bývali spoločne ako rodina v jeho nehnuteľnosti, a teda aj takýmto spôsobom sa ich majetkové pomery dorovnali, takýmto spôsobom zabezpečoval vyživovaciu povinnosť nielen voči maloletému, ale aj voči žalovanej.

Žalovaná podľa žalobcu nepreukázala, že by si vyživovaciu povinnosť voči synovi splnila. V celom rozsahu vyživovaciu povinnosť preniesla na neho, pričom aj miera osobnej starostlivosti o maloletého bola vo väčšom rozsahu prenesená na neho, nakoľko maloletý bol počas dňa v materskej škole, odkiaľ ho vyzdvihol on. Žalovaná pracovala na polovičný pracovný úväzok, a teda minimálne polovicu mesiaca bola v práci a nemohla sa starať o maloletého.

V ďalšom žalobca namietal spôsob vykonania dokazovania výsluchom žalovanej, pri ktorom súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď nenechal žalovanú zodpovedať jeho otázky smerujúce k zisteniu jej príjmu, pričom poukázal aj na to, že podľa potvrdenia o príjme žalovanej mala dosahovať príjem, ktorý nezodpovedá minimálnej mzde podľa Zákonníka práce.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Mala za to, že prvoinštančný súd vykonal a vyhodnotil všetky relevantné dôkazy. Uviedla, že výdavky na syna nevie preukázať, lebo staré bločky si neodkladá. Pokiaľ ide o úver, tento je síce zobratý na jej meno, ale nijako ním nedisponovala, navyše bol zobratý v čase, keď sa so žalobcom ešte nepoznala. Splátky úveru nie sú jej príjmom. Spláca ich jej známy, s ktorým mali podnikateľský zámer, ktorý však nevyšiel.

4. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej (v tzv. replike) uviedol, že žalovaná nevie preukázať výdavky na syna, lebo sa finančne na jeho výžive nepodieľala. Pokiaľ žalovaná uviedla, že s úverom nedisponovala, z výpisu je zrejmé, že úver bol čerpaný, a teda nie je pravda, že by ním nedisponovala. Tvrdenie žalovanej, že splátky úveru spláca dodnes jej známy potvrdzuje, že sa jedná o príjem žalovanej od jej známeho, keď žalovaná ničím nepreukázala, že suma vkladaná na jej účet je viazaná na splátku úveru.

5. Žalovaná sa k replike žalobcu už nevyjadřila.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní

(§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalobcu a následných vyjadrení strán konania, ako aj ďalšieho obsahu spisu konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom, zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v podstatných bodoch zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné a z jeho odôvodnenia sú zrejmé i úvahy, ktoré súd viedli k rozhodnutiu o uplatnenom nároku žalobcu. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, keď žalobca vo svojom odvolaní neuviedol v podstate žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť správnosť napadnutého rozhodnutia.

8. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, v nadväznosti na odvolacie námietky žalobu vo vzťahu k miestnej príslušnosti súdu a povinnosti súdu konať ako s účastníkom konania i s mal. C. W. odvolací súd uvádza, že predmetom konania v prejednanom spore je konanie o vydanie, úhradu výživného poskytnutého za iného podľa § 79 ods. 1 zákona o rodine, predmetom ktorého konania je posudzovanie otázky, či žalobca celkom alebo sčasti splnil vyživovaciu povinnosť za niekoho iného, v danom prípade za matku, zatiaľ čo predmetom konania o úpravu rodičovských práv a povinností je určenie výkonu osobnej starostlivosti o mal. dieťa, určenie výživného a prípadne úprava styku toho rodiča s mal. dieťaťom, ktorému nebolo zverené do osobnej starostlivosti. Právnym dôvodom konania o úpravu rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu je záujem dieťaťa na riadnom usporiadaní jeho pomerov a uspokojovaní jeho potrieb, kým právny dôvod konania o úhradu poskytnutého výživného je tvorený záujmom žalobcu. Ak niekto poskytol za iného plnenie predstavujúce vyživovaciu povinnosť a žiada o jeho úhradu, ide o majetkové plnenie odlišné od vyživovacej povinnosti. V konaní o vrátenie výživného sú stranami konania len žalobca a žalovaný. Konanie o úhradu výživného poskytnutého za iného je sporovým konaním, toto sa riadi Civilným sporovým poriadkom, vrátane ustanovení o miestnej príslušnosti. Samotná skutočnosť, že tento nárok vyplýva zo zákona o rodine nezakladá aplikáciu Civilného mimosporového poriadku, keďže nejde o žiadne z konaní uvedených v ust. § 87 a nasl., v spojení s § 2 ods. 1 C. m. p. Predmetom konania o vrátenie výživného nie je určenie výživného na mal. dieťa, otázka existencie a rozsahu vyživovacej povinnosti osoby, od ktorej žalobca požaduje vrátiť za ňu plnené výživné, sa posudzuje len ako otázka predbežná, keď v prípade plnenia jedného z rodičov za druhého z rodičov vzniká pohľadávka druhému z rodičov len čo do rozsahu a obsahu podľa pôvodnej pohľadávky.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na to, že sa vrátenia výživného poskytnutého za matku domáhal ako vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 489 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uvádza, že žalobca v žalobe uplatnený nárok právne ne kvalifikoval, keď právna kvalifikácia je zároveň vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia* (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 196/2009, 4MCdo 15/2010). V prípade ust. § 79 zákona o rodine ide o prípady, kedy výživné bolo plnené bez právneho dôvodu, alebo z dôvodu, ktorý neskôr odpadol. Obdobné ustanovenie obsahuje § 454 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa bezdôvodne obohatil i ten, za koho sa plnilo, čo mal plniť sám. S ohľadom na skutočnosť, že zákon o rodine obsahuje v tomto smere zvlášťne ustanovenie, dospela ustálená teória rodinného práva i judikatúra súdov k záveru, že v prípade § 79 zákona o rodine ide o špeciálny rodinnoprávny inštitút, a preto nemožno použiť ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúce sa inštitútu bezdôvodného obohatenia (viď obdobne R 36/1969, R 1/1979 k § 101 predchádzajúceho zákona č. 94/1963 Zb. o rodine). Samotné právne posúdenie pritom v danom prípade nemalo vplyv na potrebu aplikácie Civilného sporového poriadku ako procesného predpisu. Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa procesných otázok preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

10. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj námietky žalobcu týkajúce sa vykonaného dokazovania. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa

rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 C. s. p.), nie strán sporu. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nevykonanie dôkazu - zistenie prehľadu nákupov žalovanej v spoločnosti Mary Kay, zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 01. 06. 2018 a odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd sa s návrhom žalobcu na vykonanie tohto dôkazu riadne vysporiadal, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tejto časti stotožnil. Na listiny predloženého žalobcom v rámci podaného odvolania, ktorými žalobca preukazoval aktivity žalovanej ako predajkyne kozmetiky Mary Kay, odvolací súd vychádzajúc z ust. § 366 C. s. p. neprihliadal, keď žalobca nepreukázal, že by ich nemohol predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, navyše ako už konštatoval i súd prvej inštancie (bod 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku), tieto nie sú spôsobilé preukázať či a za akú sumu žalovaná túto kozmetiku ďalej predávala. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s hodnotením vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie, pokiaľ ide o zistenie existencie a rozsahu plnenej vyživovacej povinnosti jednak žalobcu, ktorý je sám osobou povinnou plniť si voči mal. C. W. vyživovaciu povinnosť a tiež žalovanej, za ktorú mala byť žalobcom plnená vyživovacia povinnosť, v ktorej súvislosti odkazuje na podrobné zdôvodnenie záverov súdu prvej inštancie v bodoch 28. až 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

11. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd, stotožniac sa so záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní, že si žalobca úhradou nákladov spojených s návštevou materskej školy mal. C. W. plniť vyživovaciu povinnosť nad rozsah svojej vyživovacej povinnosti a za žalovanú, rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý žiadnou zo strán konania a pri ktorom súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 C. s. p., podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalovaná, a to v celom rozsahu, preto jej súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)